

STEPHEN KING
S U B
D O M

1

Traducere din limba engleză și note de
ONA FRANTZ

ARMADA

*În amintirea lui Surendra Dabhyabhai Patel.
Ne lipsești, prietene!*

„Pe cine cauți?
Cum îl cheamă?
Cre' că-l găsești
la un meci de fotbal,
orașu-i mic,
știi ce zic,
fiule, e doar un orășel,
și toți ținem cu echipa din el.“

JAMES MCMURTRY

CÂȚIVA DINTRE CEI CARE SE AFLAU
ÎN CHESTER'S MILL ÎN ZIUA DOMULUI
(DAR NU TOȚI)

OFICIALITĂȚI ALE ORAȘULUI

Andy Sanders, întâiul ales municipal

Jim Rennie, al doilea ales

Andrea Grinnell, al treilea ales

PERSONAL DE LA SWEETBRIAR ROSE

Rose Twitchell, patroană

Dale Barbara, bucătar

Anson Wheeler, spălător de vase

Angie McCain, chelneriță

Dodee Sanders, chelneriță

DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE

Howard „Duke“ Perkins, șeful departamentului

Peter Randolph, adjunctul șefului de departament

Marty Arsenault, polițist

Freddy Denton, polițist

George Frederick, polițist

Rupert Libby, polițist

Toby Whelan, polițist

Jackie Wettington, polițistă

Linda Everett, polițistă

Stacey Moggin, polițistă/dispeceră

Junior Rennie, ajutor special
 Georgia Roux, ajutor special
 Frank DeLesseps, ajutor special
 Melvin Searles, ajutor special
 Carter Thibodeau, ajutor special

PASTORI

Reverendul Lester Coggins, Biserica lui Cristos Sfântul
 Mântuitor
 Reverendul Piper Libby, Prima Biserică Congregațională

PERSONAL MEDICAL

Ron Haskell, doctor
 Rusty Everett, doctor asistent
 Ginny Tomlinson, asistentă medicală
 Dougie Twitchell, asistent medical
 Gina Buffalino, infirmieră voluntară
 Harriet Bigelow, infirmieră voluntară

COPII DIN ORAȘ

Little Walter Bushey
 Joe McClatchey, zis Speriatoare
 Norrie Calvert
 Benny Drake
 Judy și Janelle Everett
 Ollie și Rory Dinsmore

NOTABILITĂȚI ALE ORAȘULUI

Tommy și Willow Anderson, patronii popasului Dipper's
 Stewart și Fernald Bowie, patronii Casei Funerare Bowie
 Joe Boxer, dentist
 Romeo Burpee, patronul Magazinului Universal Burpee's
 Phil Bushey, „maestru bucătar“ cu reputație dubioasă
 Samantha Bushey, soția lui
 Jack Cale, director de supermarket

Ernie Calvert, director de supermarket (pensionar)
 Johnny Carver, patron de băcănie
 Alden Dinsmore, producător de lactate
 Roger Killian, proprietar de fermă avicolă
 Lissa Jamieson, bibliotecara orașului
 Claire McClatchey, mama lui Joe Speriatoare
 Alva Drake, mama lui Benny
 Stubby Norman, anticar
 Brenda Perkins, soția șefului Perkins
 Julia Shumway, patroana/editoarea ziarului local
 Tony Guay, reporter sportiv
 Pete Freeman, fotoreporter
 Sam Verdreaux zis „Slinosul“, bețivul orașului

OAMENI DIN AFARA ORAȘULUI

Alice și Aidan Appleton, orfani ai Domului („dorfani“)
 Thurston Marshall, om de litere cu competențe medicale
 Carolyn Sturges, absolventă de facultate

CÂINI DE SEAMĂ

Horace, al Juliei Shumway, rasa corgi
 Clover, al lui Piper Libby, rasa ciobănesc german
 Audrey, a familiei Everett, rasa golden retriever

AVIONUL ȘI MARMOTA

1

Privit de la șase sute de metri, altitudinea la care lua Claudette Sanders lecții de zbor, orașul Chester's Mill scânteia în lumina dimineții ca proaspăt gătit și abia adus la masă. Mașinile care se târau pe Strada Mare reflectau sclipiri solare. Turla Bisericii Congo părea destul de ascuțită ca să străpungă cerul imaculat. Soarele gonea pe suprafața Gârlei Prestile însoțit de Seneca V, avion și apă tăind orașul pe aceeași diagonală.

— Chuck, mi se pare că văd doi băieți lângă Podul Păcii! Pescuiesc!

Încântarea pe care o resimțea o făcu să râdă. Lua lecții de zbor mulțumită soțului ei, care era întâiul ales al orașului. Deși era de părere că Dumnezeu i-ar fi dat omului aripi de-ar fi vrut să-l facă să zboare, Andy era un om foarte ușor de înduplecat și, până la urmă, Claudette obținuse ce-și dorea. Îi plăcuse experiența de la bun început. Dar acum nu mai era vorba de o simplă plăcere; acum era de-a dreptul euforie. Astăzi, pentru prima dată, înțelesese cu adevărat de unde vine marea zborului. Ce-l face să fie așa grozav.

Chuck Thompson, instructorul ei, atinse ușor manșa, apoi arătă către tabloul de bord.

— Nici nu mă-ndoiesc, zise el, dar hai să ținem avionul ăsta drept, Claudie, ești de-acord?

— Scuze, scuze.

— Nu-i nimic.

De ani de zile învăța oamenii să zboare și-i plăceau elevii precum Claudie, cei care se arătau mereu nerăbdători să învețe ceva nou. Probabil că n-avea să treacă mult până-l băga la mari cheltuieli pe Andy Sanders; Claudie, căreia îi plăcea la nebunie avionul Seneca, își exprimase dorința de-a avea și ea unul exact la fel, însă nou-nouț. Așa un model ajungea pe la un milion de dolari. Deși nu era o răsfățată în adevăratul sens al cuvântului, Claudie Sanders avea, fără doar și poate, gusturi scumpe, pe care Andy, ce noroc pe capul lui, părea să i le poată satisface fără probleme.

Astfel de zile îi plăceau și lui Chuck: vizibilitate fără limite, niciun fir de vânt, condiții de instructaj perfecte. Cu toate astea, Seneca se clătină ușor când ea îi corectă poziția.

— Începi să-ți pierzi încrederea. Rămâi concentrată. Ia cursul la o sută douăzeci. S-o luăm pe Șoseaua 119. Și coboară la două sute optzeci de metri.

Ea îl ascultă și asieta lui Seneca redeveni perfectă. Chuck se relaxă.

Trecură pe deasupra firmei Mașini de Ocazie Jim Rennie, iar de-acolo orașul rămase în urma lor. De ambele părți ale Șoselei 119, se întindeau câmpuri și străluceau ca văpaia arbori cu frunzișul multicolor. Umbra cruciformă a avionului fugea peste fâșia de asfalt, o aripă întunecată trecând iute peste omul-furnică de pe marginea drumului, care își ducea rucsacul în spate. Omul-furnică ridică privirea și-i salută făcându-le cu mâna. Chuck îi răspunse la fel, chiar dacă știa că omul n-are cum să-l vadă.

— *Superba* ziua asta, fir-ar ea să fie! exclamă Claudie.

Chuck râse.

Mai avea de trăit patruzeci de secunde.

2

Marmota mergea greoi pe acostamentul Șoselei 119, îndreptându-se către Chester's Mill, deși mai erau vreo doi kilometri și jumătate până la marginea orașului și nici măcar Mașini de Ocazie Jim Rennie nu se distingeau altfel decât ca o serie de lumini scăpărătoare, înșirate

în locul unde cotea șoseaua la stânga. Marmota avea de gând (în măsura în care se poate spune despre o marmotă că se gândește la ceva) să se întoarcă în pădure cu mult înainte de-a fi ajuns atât de departe. Deocamdată însă, era bun și acostamentul. Se îndepărtase de vizuină mai mult decât ar fi vrut, dar simțea soarele cald pe spinare și mirosuri ațâțătoare în nări, care îi formau în creier reprezentări rudimentare – nu chiar imagini în adevăratul sens al cuvântului.

Se opri și se înălță un moment pe labelle din spate. Nu mai vedea atât de bine ca pe vremuri, dar tot reuși să deslușească o siluetă de om care mergea în direcția ei pe acostamentul din cealaltă parte a drumului.

Marmota hotărî totuși să mai înainteze puțin. Câteodată oamenii lăseau în urma lor lucruri bune de mâncat.

Era un mascul bătrân și gras. Făcuse incursiuni în multe pubele la viața lui și cunoștea drumul către groapa de gunoi a orașului Chester's Mill la fel de bine cum își cunoștea cele trei tuneluri ale vizuinii; la groapă se găseau mereu lucruri bune de mâncat. Merse mai departe cu pas clătinat, cu un aer de bătrânel mulțumit de sine, urmărindu-l cu privirea pe omul care se deplasa pe partea cealaltă a drumului.

Omul se opri. Marmota își dădu seama că fusese văzută. În dreapta ei și puțin mai în față, era un mestecăn căzut. Are să se ascundă acolo, sub trunchi, așteptând să treacă omul acela, ca apoi să cerceteze prin jur după ceva gustos de...

Aici ajunsese marmota cu gândul – și apucă să mai facă trei pași legănați –, deși fusese retezată în două. Apoi căzu bucăți la margine de drum. Sângele țâșni în jeturi; mațele se prăvăliră în praful drumului; picioarele din spate zvâcniră iute de două ori, apoi întepeniră.

Ultimul său gând dinaintea beznei care vine peste noi toți, marmote și oameni deopotrivă: *Asta ce-a mai fost?*

3

Toate indicatoarele de pe tabloul de bord căzură la zero.

— *Ce dracului?* se miră Claudie Sanders.

Se întoarse spre Chuck. Făcuse ochii mari, dar nu se citea panică în ei, ci doar uluire. Nu avu timp de panică.

Chuck nici nu apucă să vadă tabloul de bord. Văzu, în schimb, botul avionului boțindu-se către el. După care văzu cum se dezintegrează ambele elice.

Nu mai avură timp să vadă nimic. Nu mai era timp pentru nimic. Seneca explodează deasupra Șoselei 119, căzând ca o ploaie de foc peste peisaj. Plouă și cu bucăți de trupuri. Un antebraț fumegând – al lui Claudette – ateriză cu un bufnet înfundat lângă marmota retezată perfect în două.

Era 21 octombrie.

BARBIE

1

Barbie începu să se simtă mai bine imediat ce trecu de Food City și lăsă în urmă centrul orașului. Se simți și mai bine când văzu indicatorul pe care scria: AȚI IEȘIT DIN ORAȘUL CHESTER'S MILL. ÎNTOARCEȚI-VĂ CÂT MAI CURÂND! Era bucuros că pleacă, și nu doar pentru că mâncase o mamă de bătaie la The Mill. Simplul fapt că pleca mai departe îl mai înseninase. Umblase așa indispus, de parcă i se înecaseră corăbiile, timp de cel puțin două săptămâni, înainte s-o-ncaseze în parcare de la Dipper's.

Practic, nu-s decât un vagabond, își spuse el și râse. Un plimbăreț căutând un cer mareț. Și mai dă-o naibii, de ce nu? Montana! Sau Wyoming. La dracu'-n praznic în Rapid City, South Dakota. Oriunde, numai aici nu.

Auzi zgomot de motor apropiindu-se, se întoarse – acum mergea de-a-ndăratelea – și ridică degetul mare, făcând semn mașinii să oprească. O combinație adorabilă îi apărură în fața ochilor: o camionetă Ford veche și jagoasă, cu o blondă tânără și plină de prospețime la volan. Blond *cenușiu*, preferata lui dintre toate nuanțele de blond. Barbie îi zâmbi în felul cel mai cuceritor de care era în stare. Fata de la volanul camionetei îi răspunse și ea cu un zâmbet și, Doamne Dumnezeule, dacă avea măcar o zi peste nouăsprezece ani, Barbie era dispus să-și înghită ultimul cec primit de la Sweetbriar Rose. Prea tânără pentru un domn care număra treizeci

de veri, fără doar și poate, dar perfect legală ca agrațament, cum se zicea pe vremea tinereții lui petrecute prin porumbi, în Iowa.

Camioneta încetini, el porni către ea... și apoi mașina prinse iar viteză. Fata îi mai aruncă o privire scurtă când trecu prin dreptul lui. Încă avea zâmbetul pe față, dar căpătase un aer de regret. *Mi-a stat creieru-n loc câteva clipe, îi spunea zâmbetul ei, dar acum îmi funcționează din nou.*

Iar Barbie avu impresia că parcă ar recunoaște-o, deși îi era imposibil să-și dea seama cu certitudine; în diminețile de duminică, la Sweetbriar era balamuc curat. Însă i se părea că o văzuse cu un bărbat mai în vârstă, poate taică-său, amândoi stând cu nasul în câte-un fascicul din *Times*. De-ar fi putut să-i vorbească în timp ce trecea pe lângă el, Barbie i-ar fi zis: „Așa cum ai avut încredere în mine să-ți pregătesc omletă cu cârnați, precis poți să ai încredere și să mă duci câțiva kilometri pe locul din dreapta.“

Dar, desigur, nu apucase să spună nimic, așa că se mulțumi să ridice mâna și să schițeze un mic gest de salut care să-i arate fetei că nu se supăraseră. Luminile de poziție clipiră scurt, dând impresia că ea se răzgândea. Apoi se stinseră și camioneta acceleră.

În zilele următoare, pe când situația din oraș trecea de la rău la mai rău, Barbie avea să re trăiască iar și iar acest scurt moment petrecut sub soarele cald de octombrie. Gândul îi va zbura mereu la acea tresărire a luminilor de poziție... de parcă fata l-ar fi recunoscut, până la urmă. *Ăsta-i bucătarul de la Sweetbriar Rose, sunt aproape sigură. Poate-ar trebui să...*

Dar „poate“ e o prăpastie în care au căzut și oameni mai buni decât el. Dacă ea s-ar fi răzgândit *într-adevăr*, din acel moment s-ar fi schimbat totul în viața lui. Pentru că ea reușise să iasă, precis; de-atunci n-o mai văzuse niciodată pe blonda cu trăsături proaspete, cum nu mai văzuse nici bătrânul și murdarul Ford F-150. Probabil că traversase linia de demarcație a orașului Chester's Mill cu câteva minute (sau chiar secunde) înainte să se trântescă bariera. De-ar fi plecat cu ea, acum ar fi fost și el afară, în siguranță.

Bine, asta dacă nu cumva oprirea ca să mă ia pe mine n-ar fi fost atât de lungă încât să se dovedească prea lungă, avea să-și spună el

mai târziu, când se lupta cu nesomnul. *În cazul ăsta, probabil că tot n-aș mai fi fost aici. Și nici ea n-ar mai fi fost. Pentru că limita de viteză pe bucată aia din 119 e de optzeci la oră. Și la optzeci de kilometri la oră...*

De câte ori ajungea aici, îi venea în minte avionul.

2

Avionul zbură pe deasupra lui imediat după ce trecuse de Mașini de Ocazie Jim Rennie, un loc pe care Barbie nu-l avea deloc la inimă. Nu că și-ar fi luat vreo rablă de-acolo (nu mai avea mașină de peste un an, iar pe ultima o vânduse în Punta Gorda, Florida). Întâmplarea face doar ca Jim Rennie Jr. să fi fost unul dintre cei de la care o încasase în noaptea aceea, în parcare de la Dipper's. Un june imbecil care voia neapărat să demonstreze ceva, iar demonstrațiile pe care nu era în stare să le facă de unul singur le făcea ca parte dintr-un grup. Așa își rezolvau treburile pe lume cei de felul lui Jim Junior, Barbie știa asta din experiența personală.

Dar lăsase în urmă totul. Firma lui Jim Rennie, pe Jim Junior, Sweetbriar Rose (Midii Prăjite Specialitatea Noastră! Mereu *Întregi* Niciodată *Felii*), pe Angie McCain, pe Andy Sanders. Toată pățania, cu tot cu Dipper's. (Bătaie Administrată în Parcare – Specialitatea Noastră!) Toate le lăsase în urmă. Dar în față ce avea? Păi, porțile către America. La revedere, orașel din Maine, salutare, cer măreț.

Sau poate o lua din nou către sud, ce naiba! Oricât de frumoasă era ziua asta, iarna pândea la o filă sau două distanță în calendar! Poate-ar fi mai bine în sud. Nu fusese niciodată la Muscle Shoals și-i plăcea cum sună numele. Era poezie curată, Întinsura Forțoșilor¹ ăsta, și ideea îl înveseli atât de tare, încât, atunci când auzi zgomotul micului avion ce se apropia, ridică privirea și-l

¹ O teorie larg apreciată afirmă că numele localității Muscle Shoals, din statul Alabama, vine de la indienii care, încercând să navigheze contra curentului, au descoperit că este un lucru aproape imposibil din cauza forței curentilor de sens contrar.

salută cu un gest exuberant. Spera să i se răspundă cu un balans al aripilor, dar nu se întâmplă așa, deși avionul zbura lent și la joasă altitudine. Barbie își dădu cu presupusul că cei de la bord ieșiseră să admire peisajul – era o zi numai bună pentru așa ceva, copacii fiind în plinătatea culorilor tomatice – sau poate la manșă era vreun puștan cu permis de zbor provizoriu, prea îngrijorat să n-o dea în bară ca să-și mai bată capul și cu ăștia consemnați la sol precum Dale Barbara. Dar avea numai gânduri bune pentru ei. Indiferent că erau admiratori de peisaje sau un puști care mai avea șase săptămâni de învățat până la prima lui croazieră solo, Barbie le dorea numai bine. Era o zi frumoasă și fiecare pas care îl îndepărta de Chester's Mill o făcea și mai frumoasă. Prea mulți găozari în The Mill, și-apoi, călătoriile fac bine la suflet.

Poate-ar trebui să se impună prin lege să te-așterni la drum în luna octombrie, își spuse el. Un nou motto național: TOATĂ LUMEA PLEACĂ ÎN OCTOMBRIE. Îți iei permisul de făcut bagaje în august, pe la mijloc de septembrie dai preavizul necesar, pe urmă...

Se opri. Nu departe în față, de cealaltă parte a șoselei, se vedea o marmotă. Una al naibii de grasă. Și lucioasă, și tupeistă, unde mai pui. În loc s-o zbughească de-acolo în iarba înaltă, ea venea drept înainte. Un mesteacăn se prăbușise cu coroana pe acostament, iar Barbie era gata să pună pariu că marmota are să dea fuga sub el să aștepte acolo până trecea Două-Picioare cel mare și rău. Dacă nu, aveau să treacă unul pe lângă celălalt ca doi hoinari ce erau, cel cu patru picioare îndreptându-se spre nord, cel cu două, spre sud. Barbie spera să se întâmple așa. Ar fi fost super.

Gândurile acestea îi trecură prin minte lui Barbie în decurs de câteva clipe; umbra avionului încă era între el și marmotă, o cruce neagră gonind de-a lungul șoselei. Apoi se întâmplară aproape simultan două lucruri.

Primul lucru i se întâmplă marmotei. Acum era întreagă, și o clipă mai târziu se făcu două bucăți. Amândouă zvâcneau și sânge erau. Barbie rămase în loc cu gura căscată, de-ai fi zis că-i cedase deodată încheietura mandibulei. Parcă ar fi căzut o ghilotină

invizibilă. Și chiar în acel moment, exact deasupra marmotei sectionate, explodă micul avion.

3

Barbie ridică privirea. Din cer se prăvălea, turtită, versiunea din Bizarro World a avionului mic și frumușel care zburase pe deasupra lui cu doar câteva clipe mai devreme. Îl urmau plutind petale de foc roșii-portocalii, o floare care continua să se deschidă, un trandafir din soiul Dezastru American. Din avionul care plonja spre pământ, țâșneau vâlătuci de fum.

Ceva zăngăni pe drum și împroșcă bucăți de asfalt, înainte de-a zbura învârtindu-se împiedicat până în iarba înaltă din stânga. O elice.

Dacă ricoșa spre mine...

Barbie se și văzu pentru o clipă tăiat în două – la fel ca nefericita de marmotă – și se întoarse să fugă. Ceva ateriză în fața lui cu o bufnitură surdă, făcându-l să țipe. Dar nu era cealaltă elice; era un picior de bărbat purtând un crac de blugi. Nu văzu sânge deloc, dar cusătura laterală plesnise, dezvăluind piele albă cu păr negru și sârmos.

Laba nu era atașată de picior.

Lui Barbie i se părea că aleargă cu încetinitorul. Își vedea câte un picior, încălțat cu bocancul de lucru vechi și scâlciat, întinzându-se înainte și coborând cu un bocănit. Apoi dispărea înapoia lui și vedea întinzându-se celălalt picior. Totul se petrecea încet, încet de tot. Parcă se uita la o reluare de la baseball când încearcă unul să fure baza.

De undeva din spatele lui, se auzi un formidabil zăngănit cavernos, urmat de bubuitura unei a doua explozii, urmată de suflul încins care îl izbi din călcâie până-n ceafă și-l îmbrânci înainte ca o mână fierbinte. Apoi i se risipiră dintr-odată toate gândurile și nu mai rămase nimic decât nevoia brută a trupului de-a supraviețui.

Dale Barbara o rupse la fugă cât îl țineau picioarele.

Vreo sută de metri mai departe, uriașa mână fierbinte deveni fantomatică, deși briza ușoară purta până la el un puternic miros de combustibil arzând – plus duhoarea dulceagă ce trebuie să fi provenit dintr-un amestec de plastic topit și carne pârlită. Barbie mai alergă cale de cincizeci de metri, apoi se opri și se întoarse să vadă. Gâfâia. Nu de la alergat, aprecie el; nu fuma și era în formă (în fine... într-o formă acceptabilă; încă îl dureau coastele din dreapta după cotonogeala din parcare de la Dipper's). Își spuse că i se trage de la spaimă și de la consternare. Putea să moară lovit de bucățile avionului – nu doar de elicea fugară – sau ars de viu. Doar norocul chior îl scăpase de o asemenea soartă.

Atunci văzu ceva ce-l făcu să se oprească brusc din gâfâit, tocmai când trăgea aer în piept. Își îndreptă spatele și se uită în urmă, către locul accidentului. Un covor de rămășițe acoperea asfaltul – era și de mirare că nu-l nimerise nimic și că nici măcar nu fusese rănit. În dreapta, era o aripă răsucită; cealaltă aripă se ițea din timoftica netunsă care creștea pe partea stângă, nu departe de locul în care se oprise elicea fugară. În afară de piciorul în blugi, zări și un braț retezat, cu mână cu tot. Mâna părea să arate în direcția unui cap, parcă spunând *Asta-i al meu*. Un cap de femeie, judecând după păr. Cablurile electrice întinse paralel cu șoseaua fuseseră secționare. Căzute pe acostament, pârâiau și se zbăteau.

Dincolo de cap și de braț se oprise cilindrul contorsionat care fusese fuzelajul avionului. Barbie desluși indicativul NJ3. Dacă o fi fost mai lung de-atât, restul fusese rupt.

Însă nimic din toate astea nu era ceea ce-i atrăsese privirea și-i oprise respirația. Se topise inflorescența dezastrului, dar cerul încă era în flăcări. Cu siguranță, continua să ardă combustibilul. Dar...

Dar se prelingea în jos, pe cer, sub forma unei pelicule subțiri. Prin ea și dincolo de ea, Barbie zărea peisajul rural din Maine – încă liniștit, fără nicio reacție, și totuși în mișcare. Văluit ca aerul deasupra unui incinerator pentru deșeuri. Parcă ar fi aruncat cineva benzină peste un geam și i-ar fi dat foc.

Aproape hipnotizat – sau cel puțin asta era senzația lui –, Barbie porni înapoi către locul prăbușirii.

Primul lui impuls îl făcu să acopere bucățile de trupuri, dar erau prea multe. Acum vedea încă un picior (de data asta, în pantaloni verzi) și un tors de femeie prins într-o încălceală de ienupăr. Putea să-și scoată cămașa și s-o întindă peste capul femeii, dar după aceea? Ei, dar mai avea două cămăși în rucsac...

Dinspre Motton, următoarea localitate către sud, apărură o mașină. Un SUV model mai mic, deplasându-se cu viteză. Cineva fie auzise bubuitul, fie văzuse lumina exploziei. Ajutorul. Slavă Domnului că venea cineva în ajutor! Proțăpindu-se pe linia de demarcație albă și cât mai departe de focul care continua să curgă din cer sub forma aceea bizară de apă prelinsă pe geam, Barbie începu să facă semne, încrucișându-și brațele deasupra capului.

Șoferul claxonă o dată ca semn că-l văzuse, apoi apăsă frâna până la podea, lăsând pe asfalt o dâră lungă de doisprezece metri. Aproape că nici nu oprise de tot mica Toyota verde când sări din ea; era un tip înalt și sprinten, cu părul lung și grizonant, care i se revărsa de sub șapca de baseball cu emblema echipei Sea Dogs. Fugi către marginea șoselei, cu gândul să dea ocol cascadei de foc.

— Ce s-a-ntâmplat? strigă el. Ce mama nai...

Și atunci se lovi de ceva. Tare. Nu era nimic în locul acela, dar Barbie văzu cum i se sucește nasul într-o parte, rupându-se. Omul ricoșă din acel nimic, cu sângele scurgându-i-se din gură, din nas și de pe frunte. Căzu pe spate, apoi se chinui să se ridice în șezut. Se holbă la Barbie cu un aer buimac, întrebător, în timp ce sângele din nas și din gură i se prelingea pe pieptii cămășii de lucru, și la fel se holbă și Barbie la el.